

АВТОНОМНА МАКЕДОНИЈА

ОРГАНЪ НА МАКЕ
ДОНСКАТА ЕМИГРА
ЦИЈА
ВЪ БЪЛГАРИЈА

СЕДМИЧЕНЪ ВЪСТНИКЪ
АБОНАМЕНТЪ ГОДИШНО 30 ЛЕВА
Редакция и Админ. „Лавеле“, 9, София.

ORGANE DE L'EMI
GRATION MACEDONI
EN BULGARIE

Македонскитѣ власи за автономна Македония.

Както е извѣстно, когато се откри Версайлската конференция, македонската влашка организация въ Ромъния изпрати въ Парижъ делегация отъ македонски власи. Макаръ и неподкрѣпена отъ Ромъния, която тогава подѣржаше тежненията на сѣрби и гѣрци въ Македония, за да си осигури по-голямъ дѣлъ отъ маджарскитѣ владѣния, делегацията направила енергични постѣпки прѣдъ всесвѣтскитѣ сѣдници съ обстойни мемоари, за да бѣде Македония въ географскитѣ ѣ граници издигната въ самостоятелна дѣржава. Делегацията била изслушана съ нужното внимание, и мемоаритѣ ѣ били прѣпратени за изучаване въ комисията за новитѣ дѣржави при френското външно министерство. За съжаление, идеята за независима Македония се е сподѣляла само отъ италианскитѣ и японскитѣ прѣдствители; а другитѣ сѣ подѣржали да се запази сѣрбско-гѣрцкото владичество надъ Македония.

Но македонскитѣ власи въ Ромъния не губятъ надежда, а продължаватъ усилено да работятъ за освобождението на своето нещастно отечество, като здраво дѣржатъ за свещения лозунгъ „Македония за македонцитѣ“ и рѣшително се противопоставятъ на всѣко империалистично движение, каквото проявяватъ нѣкои тѣхни сънародници отъ рода на Бацарея (бившъ депутатъ въ турския парламентъ, а сега вишъ сановникъ въ Букурещъ). Изразъ на това убѣждение на македонскитѣ власи въ Ромъния е статията на г. Пирусъ „Аромъни“ въ годишника на Ромънската културна лига за 1921 г. Въ нея се казва:

„Неоспоримо е, че положението на македонскитѣ румънци днесъ се прѣдставлява по-печално отъ кога и да е и процесътъ на тѣхното национално обезличаване не ще звкѣснѣе да се завърши, ако даденото рѣшение на Балканския въпросъ остане окончателно нѣщо, което не е и не може да бѣде за вѣраване. Християнитѣ въ Македония, придадени по Букурещкия договоръ на Сѣрбия и Гѣрция, се намиратъ въ истинско робство, въ каквото не бѣха даже подъ турското господство. Какво горчиво разочарование изпитаха македонцитѣ, които цѣли петъ вѣка чакаха освобождението отъ игото на поганцитѣ!... Власитѣ, албанцитѣ и бѣлгаритѣ, които първи раз-

вѣха знамето за свободата на Балканитѣ, днесъ съжаляватъ за турското господство, подъ което се зачиташе животътъ, честта и имотътъ, и християнитѣ се радваха на църковни, училищни и общински права.

Прѣди да се даде Македония на Сърбия и Гърция, македонскитѣ ромжнци въ редъ документирани мемоари показаха на Лондонската конференция, че тая провинция въ своето мнозинство е населена съ несръбски и негрѣцки елементи и поради това най-справедливото и естествено разрѣшение е да се даде автономия на Македония. Посланишката конференция не можа да постигне съгласие относно принципа „Македония за македонцитѣ“, тъй като това би се счело за голѣмъ успѣхъ на българската дипломатическа акция.

Грѣцкиятъ и сръбскиятъ президенти писмено заявиха, че ще дадатъ църковно-училищна автономия на власитѣ, ние обаче протестирахме енергично противъ това разрѣшение, прието така повърхностно отъ ромжнското правителство, като наблѣгахме на факта, че взетитѣ формални ангажменти отъ г. г. Пашичъ и Венизелосъ, никога не могатъ да бждатъ изпълнени, ако нѣматъ нѣкаква санкция. Въ по-малко врѣме отъ една година Ромжния можа да констатира отъ консулскитѣ рапорти, че Гърция и Сърбия не зачитатъ даденитѣ права на македонскитѣ ромжнци. Прѣдъ враждебното поведение на Сърбия и Гърция спрямо послѣднитѣ, букурешкото правителство, което имаше право и дългъ на покровителство, па и на повече нѣщо, не направи нищо, не прави и нѣма нищо да направи. Македонцитѣ-ромжнци се отчаяха като видѣха, че сж пожертвувани прѣдъ олтаря на приятелството съ Сърбия и Гърция.

Защитата правата на малцинствата въ Гърция и Сърбия, чрѣзъ Сенъ-Жермонския договоръ, е една абсолютна невъзможностъ. Прѣди да започне да се прилага, гърци и сърби, съ своитѣ изпитани срѣдства за насилия, взеха да принуждаватъ непримиримитѣ елементи да напускатъ масово Македония и Тракия, като емигриратъ въ държавитѣ на тѣхнитѣ сънародници.

Всички компетентни лица, които сериозно сж проучвали народността въ Македония, сж единодушни въ признанието, че слѣдъ Балканската и голѣмата война най-справедливото разрѣшение, което е отъ характеръ да донесе миръ на земята и благоволенне между хората, е автономията на Македония и независимостта на Пиндъ“,